

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Annales Episcoporum Slesvicensivm

Cypraeus, Johann Adolph

Coloniæ Agrippinæ, 1634

Capvt XXI.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-64615](#)

Imperio Critonis. Quibus rebus siebat, vt ex Holstia sexcentæ familiæ & plures Albi transmisso, nouas & remotas sedes quærerent, vbi persequutionis furorem vitarunt, & ad montes Harthicos, hoc est, Syluam Hercyniam profecti sunt, vbi & ipsi consederunt & nepotes eorum vñque in hodiernum diem. *Annal. fol. 132.* Quin & terra latrunculis abundabat, qui populum Dei occidarent, & caperent, & gentem Saxonum toto ore deuorarent. *Ibid.* (Fuit hoc anno M. LXVII. vel circiter. Vide etiam fol. 136. de Slavis Annal.) Quartò, Lucri cupiditate adductus Ducatum Slesuicensem concessit, vt ex Saxone colligitur, cuius verba supra commemorata sunt. (Anno M. LXIX. celebre illud Colloquium Henrici Regis cum Rege Danorum habitum est Lunæburgi, vbi sub specie fœderis de bellò Saxonibus faciendo, compromissum fuit. *fol. 133. Annal.*)

C A P V T X X I.

Sed an in feudum concessus fuerit Ducatus Slesuicensis Canuto, dubitari potest. Idque quod feudi nulla fiat mentio. Deinde quod beneficium emisse dicatur Canutus. Emptorem nominat Saxo his verbis; Emptor vero plus lucri in militiae, quam opum agitatione posuit. Item, Munus vendita patrimonij parte assequutus est. Saxo quidem alibi beneficium Præfecturæ Slesuicensis appellat duobus in locis, lib. videlicet 13. his verbis; Elinus beneficio Præfecturæ exutus. Item, Nemine Slesuicensis Præfecturæ beneficium recipere audente. Feudum autem est beneficium, quod alicui Dominus dat eâ lege, vt, qui accipit, & fidem & militiae munus, aut aliud servitum exhibeat. Deinde quamvis & moribus quorundam locorum, certa pecuniæ summa, vel aliud quidam

dam Domino feudi detur à liis à vaxāmuſeris, siue pro redemtione, vel, vt nostri loquuntur, pro firmando feudo. Quod vulgari Lingua Westen appellant. Vnde vox Germanica vel Gothica in Latinorum coloniam deducta *inuestire*, non à vestiendo, sed à Westen / hoc est, firmando vel confirmando Feudo dicta. Quæ summa pecuniæ præstatür, feudi firmandi, & noui possessoris admittendi & suscipiens di causa: etiam si alia accedant symbola, vt manus porrectio, poplitis flexio vel deosculatio. Etiam si Saxo quoque, Breuiarium Slesuicense, Crantzius, & alijs hos sequuti, Item Liber Cantilenarum Danicarum, Kanutum Ducem nominent, (quia scilicet cum acquisitione regionis etiam Duci titulum adeptus est.) Crantz. lib.3. cap.29. Saxoniæ lib.5.c.28. & Helmoldus cap.50. Kanutus, inquit, in patriam reuersus, à Patruo benignè receptus, & Ducatu totius Daniæ præditus est. Idem ijsdem verbis tradunt Annales fol. 158. Chronicon quoque Holsatiæ disertis verbis id testetur; in hac tamen controuersia aliorum mentem ac sententiam audire, quam meum iudicium ferre ac interponere malo. Fuit id autem anno 1119. plus minus. Sed ad Canutum reuertamur. Is simul atque Ducatum Slesuensem à Rege consequutus esset, Legatos ad Henricum mittit, pacisq; conditiones offert. Inter alias autem, vt de iniurijs & damnis, quæ Iutia & Slesuensisibus intulisset, satis faciat, & ablata restituat. Legatos autem simul atque se in viam dedissent, subsequitur, animo quasi præsagiente, Henricum conditiones pacis repudiaturum. Henricus ad ea respondit, se pacem cum Danis non facturum, sed petitionem hæreditatis maternæ persequuturum, quoad sibi satisfactum esset. Quod ubi ad Kanutum relatum, mutato consilio, conditiones pacis propositas rescidit. Quo cognito Henricus, subridens in hæc verba prorupisse dicitur,

dicitur, Canutum equo ferocienti & refractario, qui sessorem excutit, similimum esse, se tamen breui eius lasciuia & petulantiae frenum iniectum. Qua renunciata, Canutus noctu clanculum magnis itineribus ad Henricum contendit. Cumq; diluculo ad eius munitionem peruenisset, hoc est, vt ego existimo, ad castrum Georgij, vulgo Iurgensburgum, (quod in honorem D. Georgij prope Slesuicum edificauerat, quod tamen electis ac deletis Slavis, à Canuto Duce Slesuicensi direptum fuit: vt notat Patruus meus, Hieronymus Cypraus, ad Helmoldum suum cap. 24. Quemadmodum & in omnibus penè Ciuitatibus, vel suburbis, Diuo Georgio, tanquam Diuo, & Patrono tutelari, adem aliquam, vel aram edificarunt: Duces quoque Slesuenses, eius imaginem sigillo impressam, ob signandis literis adhibuerunt, quarum nos plurimas vidi- mus,) Henricus eius aduentu inexpectato & irruptione consternatus, neque arma capere, neque munitione sese defendere ausus fuit; sed equo consenso, vicinum mœnibus flumen Sliam traiecit, & fluminis interiectu hostem fecellit. Canutus ea re exhilaratus, quod salutem suam amni potius, quam oppido Slesuicensi credere maluisset, illum trajcentem clamoribus & dicterijs prosequutus est, & num madefactus esset, per ludibrium percontatus est. Henricus contra, quid sibi hæc profectio subita & aduentus inopinatus vellet, querit. Veni, inquit Canutus, vt frenum & lora, quibus me vincire decreuisti, capessem. Henricus minas, quas nuper iactauerat, sibi urbanitate quadam exprobrari intelligens, ignominiam ioco prosequutus est. Video, inquit, te calcibus ita obniti & refragari, vt ne tangi quidem, tantum abest, vt contineri queas. Ita Canutus verba contumeliosa, quibus eum Henricus incesserat, dicterijs & ioco diluit. Ibi tum Kanutus castrum Iurgensburgum, & Blusenburgum, quod ad pratum Regium, vulgo dictum,

etum, & Sliam ædificarat Blusso, demolitus est, & solo
æquauit, hostemq; Ducatu Slesuicensi expulsum, in
Slauiam vsque persequutus est, omnia longè lateque
igne & ferro vastando. Interim tamen cognationis
& sanguinis ratione habita, de pace agi ceptum est, &
tandem conuenit ijs conditionibus, vt Kanutus
Henrico mortuo, Slauiam possidendam iurisiurandi
firmitate teneret, propterea quòd ad bella cum Teu-
tonicis gerenda filiorum virtutibus diffideret, mal-
letq; maturum fortitudine hæredem circumspectu
arbitrij sui libertate consciscere, quam sub naturali,
sed inualido, patrimonium exteris inuadendum re-
linquere. Sed & de hæreditate materna, cuius peten-
dæ causa bellum aduersus Danos mouerat, inter se se
pacti sunt, vt certain pecuniæ summa in Rex num-
raret. Quam pecuniam à Rege receptam Canutus
Henrico numeravit. (Saxo. f. 123. Helmold. lib. I. c. 50. 51.
32. Annal. fol. 158.) Quam miserè autem vrbs Slesui-
censis hoc bello & irruptione Slavorum direpta, ex-
pilata, & vastata sit, ædificijs dirutis & prostratis, ru-
dera subterranea adhuc indicio sunt. Nam iacenti-
bus noua fundamenta, aut paulò altius fodientibus
solum, in quo vrbs sita est, vbiique tres plateæ, &
tria pluraue paumenta strata se se offerunt: Item foci
tres pluresue lateribus strati, alter alteri impositus &
superiniectus. Quam gratiam autem Canuto pro
periculis & bene meritis retulerint illi, quo-
rum ille aduersus Slavos defensionem
suscepit, deinceps ostен-
demus.

